

SINAGOGA VERSUS COMUNITAT

L'episodi de la guarició de la sogra de Simó nodreix el text de l'evangeli d'aquest diumenge (Mc 1,29-39). Relat breu i sobri, invita a fixar-se en alguns detalls a fi d'extreure'n la riquesa del seu missatge.

El text grec s'obre amb la paraula "euthus", que vol dir immediatament. Fa de connector entre l'escena, que ens ocupa i l'anterior, que parla de l'home guarit de la possessió d'un esperit maligne. La connexió permet descobrir paral·lelismes, sobretot pel que fa a la ubicació de cadascun dels episodis. L'alliberament de l'esperit maligne s'esdevé a la sinagoga, punt de reunió dels jueus per llegir l'Esriptura i escoltar-ne la interpretació, lloc estretament lligat al sagrat dissabte dels jueus; dirigida per homes, possiblement escribes o sacerdots, que no estan de torn a Jerusalem. En l'àmbit local, lluny del temple de Jerusalem, la sinagoga és emblema de la religiositat jueva.

En contraposició, la guarició de la sogra de Pere s'esdevé en una casa, lloc de reunió per excel·lència de la comunitat cristiana. Són varis els passatges de Marc on la casa és el lloc de reunió de Jesús amb els deixebles (3,20; 7,17; 9,28; 9,33; 10,10) i a Lluc, en el llibre del Fets del apòstols, la casa és el lloc de reunió de la comunitat cristiana: 2,26; 12,12. Si en temps de Jesús, en els afers públics el qui mana és l'home, en els afers domèstics qui mana és la dona, per això les reunions de les comunitats primitives, fetes a les cases, podia molt ben ser, que fossin presidides per una dona. En aquest sentit, la sogra de Pere tipificaria una dona dirigent d'una comunitat cristiana. La presència de Pere, Joan , Jaume i Andreu, líders de comunitats, fa pensar en una contraposició a la presència dels mestres de la llei, que en el relat de la sinagoga, s'intueix en són els dirigents.

Tant la sinagoga com la comunitat cristiana tenen problemes, l'una ha produït un home posseït, l'altra està

tenallada per una febre. Ambdues necessiten l'ajuda de Jesús. La prostració simbolitza l'estat inoperant total de la comunitat cristiana. És incapaç de fer res. Es temps de Jesús es creia que la febre era l'avantsala de la mort, podia haver estat causada pels astres, per un càstig diví o per la possessió diabòlica. El text diu que la febre va abandonar la sogra de Pere, per tant, tot fa sospitar que aquesta representa una comunitat cristiana dominada per una febre que la deixa inoperant i impossibilitada per fer res. Ni tan sols és capaç de demanar ajuda. Són altres que ho han de fer per ella. Encaminada a la mort, només pot esperar la intervenció de Jesús.

Jesús l'agafa per la mà. Aquesta expressió és típica en l'Antic Testament per indicar un acte alliberador de Jahvè envers el seu poble. A tall d'exemple: "Els vaig agafar per la mà, per fer-los sortir d'Egipte" (Jr 31,32) i també Is 8,11; 41,13; 42,6; Jr 9,1. La comunitat és alliberada per Jesús de la febre, que la posseeix i que la deixa en total estat de prostració.

"La va fer aixecar" és una altra expressió rica de significat. Aixecar tradueix el verb "egeiren", que és el verb, que Marc fa servir en el relat on Jesús ressuscita a una nena petita (5,41-42) i també el verb usat per parlar de la resurrecció de Jesús (14,28; 16,6). Ser alliberat d'una febre, que portava a la mort és una autèntica resurrecció. Que l'alliberació s'ha produït queda de manifest quan Marc diu que la sogra es posà a servir-los. El servei tipifica les comunitats de Jesús. És la mostra que s'ha superat la inoperància i la prostració. Ningú està lliure ser posseït per una mentalitat oposada als valors de l'evangeli. Només Jesús pot situar o reorientar en la recta direcció.

Diumenge 5é durant l'any
5 de Febrer de 2012